

Flertallet peger endvidere på, at det efter de oplysninger, der foreligger for udvalget, ikke er et praktisk problem, at forsikringsselskabet på grundlag af forsikringsbetingelsernes regler herom opsiges en forsikring, uden at dette er begrundet i selskabets almindelige forretningspolitik, risikovurdering eller andre særlige forhold.

Flertallet har overvejet indførelsen af regler, der udtrykkeligt fastslår, at selskabet kun kan opsiges en forsikring, hvis dette er begrundet i en ændret risikovurdering, forsikringstagerens eller sikredes misligholdelse af forpligtelserne over for selskabet eller andre særlige forhold. Efter flertallets opfattelse vil en sådan regel imidlertid være uden reel praktisk betydning, medmindre der samtidig sker en begrænsning i selskabets mulighed for at fastlægge sin egen forretningspolitik, risikovurdering mv., hvilket et enigt udvalg som anført ovenfor ikke finder grundlag for at foreslå regler om.

Flertallet finder det imidlertid væsentligt, at der så vidt muligt er åbenhed og gennemsigtighed omkring mulighederne for at opretholde en allerede tegnet forsikring. Flertallet foreslår derfor, at forsikringsselskabet får pligt til – efter anmodning – at begrunde en opsigelse af en forsikring. Mindretallet (5 medlemmer) foreslår, at der indføres en regel, der pålægger selskabet at give en saglig begrundelse for opsigelse af en forsikring. Der henvises til punkt 4.6.2. ovenfor, hvor der nærmere er redegjort for flertallets og mindretallets opfattelser med hensyn til begrundelsespligt.

Der henvises til betænkningen side 266 ff.

Justitsministeriet er under hensyn til det, som er anført ovenfor i punkt 4.6.2., enig i flertallets synspunkter og forslag til begrundelsesregel. Lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. lovforslagets § 1, nr. 2 (forslag til lovens § 3 b).

4.8. Ulykkesforsikring

4.8.1. Gældende ret

Forsikringsaftaleloven indeholder ingen definition af, hvad der i relation til en ulykkesforsikring skal forstås ved »ulykke« eller »ulykkestilfælde«. Det beror således som udgangspunkt på en fortolkning af den enkelte forsikringsaftale, hvornår der er tale om en ulykke omfattet af forsikringen.

En ulykke i forsikringsretlig forstand er traditionelt defineret som »en tilfældig af den forsikredes vilje uafhængig pludselig udefrakommende indvirkning på legemet, som har en påviselig beskadigelse af dette til følge« (den »traditionelle ulykkesdefinition«). Der findes i dag en omfattende praksis fra domstolene og

fra Ankenævnet for Forsikring, der nærmere belyser, hvilke skader der efter denne definition anses for en ulykke. For en række skadestyper har det i praksis voldt problemer at fastlægge, hvornår der er tale om en ulykke, f.eks. løfteskader, skader som følge af indtagelse af fordærvet mad, gift mv., og skader, der er en direkte følge af operative indgreb.

Forsikring & Pension udsendte i 1999 en medlemshenstilling om at indføre en udvidet dækning i form af et supplement til den traditionelle ulykkesdefinition, således at det ved beskadigelse af arme og ben alene kræves, at skadesårsagen skal være pludselig og med en påviselig beskadigelse af legemet til følge. Hensigten hermed har været i højere grad at dække skader, som forsikringstageren normalt vil anse for et ulykkestilfælde, f.eks. vridskader i forbindelse med sportsudøvelse.

En del selskaber anvender andre ulykkesdefinitioner end den traditionelle ulykkesdefinition, og navnlig i de senere år har der været en udvikling mod mere enkle definitioner, der samtidig indebærer en udvidelse af ulykkesbegrebet. Den seneste definition, som anvendes i hvert fald af to selskaber, fastlægger ganske enkelt et ulykkestilfælde som »en pludselig hændelse, der forårsager personskade«. Denne definition må – i modsætning til den traditionelle ulykkesdefinition – antages at indebære, at f.eks. skader som følge af besvimelse og løfteskader er omfattet af ulykkesforsikringen.

4.8.2. Lovforslagets udformning

Udvalget har overvejet, om der i forsikringsaftaleloven bør indsættes en ulykkesdefinition, som skal gælde ved ulykkesforsikringer, medmindre andet er aftalt. Udvalget finder imidlertid ikke, at der er grundlag for at indføre en sådan lovbestemt ulykkesdefinition, og henviser bl.a. til, at der i de senere år allerede har været en udvikling mod mere enkle ulykkesdefinitioner, der samtidig indebærer en udvidelse af ulykkesforsikringens dækningsomfang. Hertil kommer, at en lovbestemt ulykkesdefinition vil kunne hindre en fortsat løbende udvikling og tilpasning af det forsikringsretlige ulykkesbegreb til skade ikke mindst for forsikringstagerne og de sikrede.

Udvalget peger endvidere på, at forsikringsaftaleloven som udgangspunkt ikke indeholder regler, der fastlægger det nærmere dækningsomfang (forsikringsbegivenheden mv.) for forskellige typer af forsikringer. Indførelse af regler herom for bestemte forsikringsprodukter rejser en række principielle og praktiske spørgsmål, og sådanne regler bør alene indføres, hvis der er et særligt behov herfor – og det er der